

onze **KoLDERIEKE** dood

luchtige bespiegelingen -- op 4 pagina's -- over onze niet-bestaande dood

Amsterdam, 24-08-2017

Gerard B.Kosse

IN DE KLAUWEN VAN DE DOOD?

Afgelopen februari dacht ik in het AMC heel even dat Magere Hein me al in zijn klauwen had: ik voelde een soort **doodsangst**. Vooral de *paniekerige bekvechterij* van de overwerkte specialisten rondom mijn bed bracht me op dat idee. Sommigen van hen waren al meer dan 18 uur onafgebroken in touw, en konden hun professionele kalmte niet meer bewaren. Hun gelederen waren sterk uitgedund door de toen heersende griep epidemie. Vandaar hun lange werktijden en korte lontjes...

Mijn schrikreactie op het vermoeden van mijn naderend levenseinde maakte echter snel plaats voor **zorg-om-mijn-partner-Yves**: Zou hij zich wel goed kunnen redden in ons koude kikkerlandje met zo veel contactgestoorde materialisten? Had ik alle praktische zaken rondom huis, financiën, huishouden wel goed op de rails? Zou hij zijn eigen dieetmaaltijden wel goed

kunnen klaarmaken om zijn nierprobleem niet te verergeren? Kortom: de immer zorgende Gerard ten voeten uit! Ik heb het in andere bijdragen voor Postvakh3 al een paar keer glimlachend over dat karaktertrekje van mij gehad. Bovendien heb er vele jaren als Ontwikkelings-Consultant voor de Allerarmsten een mooie uitlaatklep voor gevonden.

MET EEN BEVRIJDENDE LACH

Toen het tot me doordrong dat *ik nog het een en ander wilde regelen en verbeteren alvorens de pijp uit te gaan*, begon ik in het AMC hardop te lachen. En om de verbazing op de zorgelijke gezichten van de artsen moest ik nog méér lachen. Ik legde hen niets uit maar nam me voor *te vechten voor <nog een poosje meer van hetzelfde>*. Nu, na 7 maanden in de lappenmand te

hebben gelegen, **weet ik --veel helderder dan voorheen-- dat het er in ons leven vooral om gaat bewust te ervaren dat je prettig leeft**. Het is onzinnig om bezorgd of bang te zijn voor Magere Hein. In déze, onze laatste, levensfase is het daarom van belang te melden **welke les ik trok uit die omslag van angst naar zorg**. Mijn verbeterd inzicht laat zich als volgt kort samenvatten: *<Het is onzinnig bang te zijn voor de dood, want de Dood is een hersenspinsel: een waandenkbeeld, een verzonnen Verschijnsel van iets wat per definitie niet bestaat!>* *<Niet-zijn> is gewoon.....niets!*

SLAAT DE KOLDER TOE ?

Maar <niet-bestaan> is niet voor te stellen. Net zoals het getal 0 is het een bedenkstel. **Onze reactie op dat niet-voorstelbare** kent eindeloos veel vormen, omdat het een *universeel* gegeven is dat we het einde van ons bewust bestaan *niet* accepteren en **ons bewuste leven daarom verlengen met illusies over een Hiernamaals**. Denk maar aan zaken als Hemel, een Geestenbestaan, een Verrijzenis, Reïncarnerend Bewustzijn en een eeuwig voortdurend bestaan als veeleisende Voorouder die zich met zijn nageslacht blijft bemoeien.

DE OGEN SLUITEN VOOR DE DOOD...IS ONS PRIVILEGE

in het Rijke Westen hebben we het feit van onze **eindigheid nagenoeg uit het openbare leven weggepoetst**. De dood is verstopt in chique Hospices of in Ziekenhuizen en Klinieken waar je lijk gewoonlijk binnen 60 minuten met spoed wordt afgevoerd naar een koelcel of Mortuarium, waarna een te duur betaalde Begravenisondernemer de nabestaanden versterkt in hun waan dat ze altijd héél goed konden opschieten met de overledene.

Al die dure poppenkast is alleen maar mogelijk als je leeft in een schatrijk land waar je niet voor je dagelijks

bestaan hoeft te vechten. **Dus in landen waar de levensverwachting ver boven de 62 jaar ligt**. Mijn eigen Hollandse generatie *verwacht* zelfs zo'n 83 jaar aanwezig te zijn! In straatarme landen als Togo *wéét men dat het leven zeer kort is*: nog geen 54 jaar. Dus is het daar zaak om je niet al te veel zorgen te maken over de korte dag van morgen...! Maar omdat hun medemenselijkheid nu eenmaal beter ontwikkeld is dan bij ons, *maken ze zich toch zorgen* als er bij ons rampen optreden.... Zelfs Togo zamelde geld in toen ze in Italië weer eens een aardbeving hadden!

SPOTTEND EN SPELEND DE DOODSKUS OP AFSTAND HOUDEN...

Met koddige, lachwekkende maskers en carnavalspakken voeren we in de rijke, geïndustrialiseerde landen de duivel en de aan hem verwante dood ten tonele. **Dergelijke (neo) christelijke bezweringsrituelen** vind je alleen bij ons. De

rest van de wereld die per definitie veel armer is dan wij, kijkt wel uit! Ze hebben

alleen *serieuze* rituelen en ontwijkingstactieken -- die echter ook niet effectief blijken. Maar zeg dat niet tegen je Chinese zakenpartner. Hij is er van overtuigd dat hij al zo lang geleefd heeft omdat hij, bijvoorbeeld, consequent **het bedreigende getal 4** (het ongeluks- en doodsgetal) heeft vermeden... .Nederlandse onderhandelaars leren maar moeizaam om met dat soort kwesties rekening te houden. Ondertussen **vreten we ons te pletter** -- hetgeen veel Afrikanen blijkt te

verbazen. Ook onze Togolese pleegzoon Ayeme Wolanya Ben kan maar niet begrijpen waarom we altijd maar eten, dineren, snacken, tussendoortjes nuttigen en vreten.... "En niet alleen Jan met de Pet, Tonton G!", roept hij keer op keer als hij weer eens bij ons op bezoek is.

Tegen beter weten in, tergen we de Dood, nodigen we hem zelfs uit. Het supermarktplaatje hiernaast suggereert zelfs dat wij de dood *in ons zelf* belichamen. En als je even verder denkt en de moeite neemt om te lezen waar al die spotgoedkope producten allemaal vandaan komen..... dan begrijp je dat wij, westerlingen, inderdaad **dood en verderf zaaien** onder de bevolking van de armste landen die al die spullen en grondstoffen leveren voor ons Eet-Carnaval.....

OMGAAN MET DE DOOD VAN EEN ANDER

Ik kaartte het hierboven al even aan: Er is een **gigantische industrie rondom de dood**. Alleen al in Nederland is het aantal vestigingen van Grote Uitvaartondernemingen als Yarden, Monuta en Dela haast niet meer te tellen. In totaal dingen 1248 uitvaartfirma's naar de Gulle Hand van de Dood. Wetend dat dit Heerschap **altijd nabij** is, verbaast het dan ook niet dat ze 2.423 vestigingen hebben in ons kleine landje!

Maar in termen van inkomen is onze Laatste Rit spotgoedkoop. In de meeste Afrikaanse landen steekt de hele familie zich meestal diep in de schulden om een spectaculaire afscheidsceremonie te bekostigen. Onlangs

nog ging een Ghanese Kennis van mij, Nii Kwame Atofey Akufo -- een piloot van de Ga-stam -- hemelen. Zijn doodskist was een vliegtuig en heeft de familie 2 jaarinkomens gekost. En passant nam hij vergulde replica's mee van zijn koninklijke versierselen, opdat andere passagiers tijdens

zijn hemelse vlucht zouden weten dat hij een adellijke Chief-titel bezit.... Totale kosten van de 10 dagen durende ceremonies schat ik op zo'n € 60.000, exclusief de gigantische bijdragen die bevriende Clans en Vrienden ophoestten. De familie besteedde dus in lokaal geld (de Cedi) een bedrag dat een Universiteitsprofessor daar nog niet in 10 jaar bij elkaar kan ritselen. En dan te bedenken dat het salaris van zo'n professor 5 keer hoger is dan dat van een Ghanese Jan Modaal. Maar geld is ook niet alles... **Immers, zo'n peperdure begrafenis is ook een hele troost.** Vergeet niet: de nabestaanden zijn daarmee uitstekend verzekerd van een gezond voort-leven! Kwame *moet* zich daarvoor wel blijven inspannen -- en hij zal dat na zo'n passend afscheid ook zeer zeker doen vanuit het Schimmenrijk waar hij als een Chief ontvangen wordt en waar hij minstens 7 generaties lang zal verblijven. Dat staat vast!

MAAR WAAR ZIT HEM NOU DE (DOODS)KNEEP....?

Alhoewel mijn Ga-vrienden er zeker van zijn dat ze de fijne kneepjes van de doodsbewering kennen, heb ik zo mijn bedenkingen. <Omgaan met iemands dood> is immers totaal iets anders dan <zelf dood gaan>. Dat laatste lijkt **een individuele kwestie**. Maar is dat wel zo? In de meeste

Nederlandse 'sterfhuizen' in ieder geval niet! Verpleeginrichtingen, ziekenhuizen en de meeste Terminale Zorginstellingen hebben er een handje van om de terminale patiënt **met veel morfine 'in te laten slapen...'** De stervende is zich dan dus nergens van bewust: niet van zijn afnemend functioneren, niet van zijn eventuele pijnen, niet van de liefde die hem soms omringt, niet van het moment dat hij klinisch dood wordt verklaard. *Loesjes uitspraak hiernaast is dus een pertinente leugen!*

En voor mezelf sprekend, voeg ik er aan toe dat ik hoop dat ik me ervan bewust zal zijn als 'ik' mijn geliefden los laat en opga in het Ledige. Maar als het effe kan.....dan liever heel veel later dan nu!

GK